

ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.

Του DR Dunn.

Ο όρος «Λατρεία» χρησιμοποιείται συχνά με χαλαρό τρόπο, που εφαρμόζεται σε μια ποικιλία συνθηκών και φέρει πολλές συνδηλώσεις. Ίσως η λατρεία να έχει οριστεί ακούσια από την κλασική χρήση της λέξης και από ορισμένες τελετουργικές μορφές θρησκευτικών δραστηριοτήτων. Τα άτομα πρέπει να γνωρίζουν τη βιβλική έννοια της λατρείας, τις ελευθερίες της και τις πιθανές μορφές έκφρασής της.

Ιστορικά οι άνθρωποι είναι γνωστό ότι εμπιστεύονται τα αστέρια, αποτίουν φόρο τιμής σε φανταστικές ουράνιες φιγούρες, δίνουν δώρα στον ήλιο και αναγνωρίζουν ορισμένα ισχυρά στοιχεία της φύσης. Οι Εβραίοι έχουν τον Ιεχωβά τους, οι Χριστιανοί τον Χριστό τους, οι Βουδιστές τον Βούδα τους και οι Μουσουλμάνοι τον Αλλάχ τους. Σε όλες τις περιπτώσεις, η συμπεριφορά των ανθρώπων εξηγείται εν μέρει με όρους σεβασμού, σεβασμού, τιμής, υποτέλειας και υποταγής.

Θα ληφθούν υπόψη αρκετές γραφές για να καθοριστεί πώς ο Θεός έχει αποκαλυφθεί σε σχέση με την αποδεκτή λατρεία. Πρώτα θα διεξαχθεί μια ανασκόπηση της Παλαιάς Διαθήκης, ακολουθούμενη από την Καρδιά του Ανθρώπου και τέλος μια ανασκόπηση των αναφορών της Καινής Διαθήκης. Αυτή η μελέτη θα ολοκληρωθεί συνοψίζοντας, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, την έννοια της λατρείας όπως αναγνωρίζεται από τον Θεό.

Επιθεώρηση Παλαιάς Διαθήκης

Η κατανόηση των στοιχείων της λατρείας σε σχέση με την Παλαιά Διαθήκη θα αποκτηθεί μέσω μιας μελέτης πολλών εξέχων χαρακτήρων. Οι προσωπικότητες που θα εξεταστούν λεπτομερώς παρακάτω περιλαμβάνουν τον Κάιν και τον Άβελ, τον Νώε, τον Άβραμ, τον Μωυσή και τον Ααρών, τον Δαβίδ, τον Εζεκία και την Άννα.

Οι μοναδικές προσφορές του Κάιν και του Άβελ υποδηλώνουν έντονα πράξεις λατρείας, παρόλο που ο Κάιν έμαθε ότι ο Κύριος δεν είχε υπόψη του το δώρο του. Η προσφορά του Άβελ έγινε δεκτή. Η προσφορά του Κάιν απορρίφθηκε. Από την αφήγηση της Γένεσης, ο αναγνώστης αφήνεται να αναλογιστεί εάν τα συστατικά στοιχεία δεν ήταν εξουσιοδοτημένα ή εάν κάτι άλλο, όπως η στάση ή ο προσωπικός χαρακτήρας του Κάιν εμπόδισε το δώρο του να γίνει αποδεκτό (Γένεση 4 στίχοι 3 έως 7). Ο Απόστολος Παύλος σχολίασε αυτό το γεγονός στους Εβραίους 11 όπου δήλωσε ότι λόγω πίστης η θυσία του Άβελ ήταν καλύτερη από του Κάιν.

Σχετικά με τον Νώε, το εδάφιο 10 της Γένεσης 6 δηλώνει ότι βρήκε εύνοια στα μάτια του Κυρίου και ότι ήταν υπάκουος σε όλα όσα διέταξε ο Κύριος. Φεύγοντας από την κιβωτό ο Νώε έχτισε ένα θυσιαστήριο στον Θεό και Του πρόσφερε ολοκαυτώματα στο θυσιαστήριο. Ο συγγραφέας της Γένεσης λέει ότι ο Κύριος αισθάνθηκε αυτές τις προσφορές με ευνοϊκό τρόπο και ως αποτέλεσμα, καθιέρωσε τη διαθήκη του ουράνιου τόξου.

Ο Άβραμ πρόσφερε επίσης ολοκαυτώματα στον Κύριο. Η προσφορά του γιου του Ισαάκ στη Γένεση 22 ήταν κάτι ξεχωριστό. Ο Άβραμ έλαβε συγκεκριμένες οδηγίες και τις υπάκουσε. Σημασία για εμάς, ωστόσο, είναι ότι ο Άβραμ όρισε τις ενέργειές του στον Ισαάκ ως λατρεία.

Πριν προχωρήσετε περαιτέρω, σημειώστε ότι στα παραδείγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω, η λατρεία περιείχε τα στοιχεία της υπακοής, της παρουσίας των προσφορών, των ειδικών πράξεων φόρου τιμής και της πίστης.

Μια ιστορία του εβραϊκού λαού και της μεγάλης φυγής του από τη γη της Αιγύπτου υπό την ηγεσία του Μωυσή και του Ααρών βρίσκεται στο βιβλίο της Εξόδου. Ο αναγνώστης εισάγεται στην εορτή των Αζύμων και στην εκδήλωση του Πάσχα. Ο Μωυσής δίδαξε τον λαό: «Και θα τηρείτε αυτό το γεγονός ως διάταγμα για εσάς και τα παιδιά σας για πάντα». Στα χρόνια που ακολούθησαν, η ιεροτελεστία του Πάσχα επρόκειτο να εξηγηθεί ως «θυσία του Πάσχα» στον Κύριο.

Ο Μωυσής έλαβε από τον Κύριο μια σειρά από εντολές που επρόκειτο να χρησιμεύσουν ως βάση για τον εβραϊκό αστικό και θρησκευτικό νόμο. Στις περίφημες Δέκα Εντολές περιλαμβανόταν η εξής: «Μη λατρεύετε άλλους Θεούς». Αυτή η εντολή αντανάκλασε την έντονη ζήλια του Κυρίου για την προσοχή, τη δουλεία και τον φόρο τιμής που δόθηκε σε θεούς και είδωλα οποιασδήποτε ομοιότητας. Το συμπέρασμα εδώ είναι ότι ο Κύριος ταύτισε τη δουλεία και την αφοσίωση με τη λατρεία. Αυτό το συμπέρασμα ενισχύεται περαιτέρω στα γεγονότα της Εξόδου 32, εδάφιο 8, όπου σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου: «Έφτιαξαν για τον εαυτό τους ένα λιωμένο μοσχάρι και το προσκύνησαν και του έκαναν θυσίες και δήλωσαν ότι αυτός είναι ο Θεός σου, Ισραήλ, που σε μεγάλωσε από τη γη της Αιγύπτου».

Στην Έξοδο 34 ο Μωυσής βρίσκεται να κοινωνεί με τον Κύριο και να «σκύβει χαμηλά προς τη γη προσκυνώντας». Σε αυτήν την περίπτωση, η λατρεία περιλάμβανε μια προσευχή προς τον Κύριο εκ μέρους του ισραηλιτικού έθνους σε συνδυασμό με μια αίσθηση ταπεινότητας. Η Έξοδος 34 περιέχει επίσης το Νόμο της τήρησης της διαθήκης που περιλάμβανε τη λατρεία.

Άλλες πτυχές της λατρείας δίνονται στην Έξοδο 35, εδάφιο 21. Οι άνθρωποι είχαν εντολή να συνεισφέρουν δώρα και εργάτες για την οικοδόμηση ενός ιερού. «Και όποιος τον συγκινούσε η καρδιά του και όποιος τον συγκινούσε το πνεύμα ήρθε και έφερε τη συνεισφορά του Κυρίου για το έργο της σκηνής της συνάντησης και για όλη την υπηρεσία της και για τα άγια ενδύματα». Η έμφαση εδώ δίνεται στην πνευματική συμμετοχή και στην δεκτική καρδιά.

Σε όλη τη σταδιοδρομία του Μωυσή, παρότρυνε τον λαό του να υπακούει στους νόμους, τους νόμους, τις εντολές και τις διαταγές του Κυρίου. Η υπακοή, μαζί με την προσευχή, την υπηρεσία, την αφοσίωση, την αποδεδειγμένη υποταγή, τις προσφορές, τις τελετουργικές δραστηριότητες και τις αναστατωμένες καρδιές και πνεύματα μπορούν να εντοπιστούν στο βασίλειο της λατρείας. Οι παραπάνω αναφορές απεικονίζουν επιπλέον αυτά τα στοιχεία λατρείας τόσο με επίσημο όσο και με άτυπο τρόπο. Στην περίληψή του που καταγράφεται στο Δευτερονόμιο 30 ο Μωυσής παρουσιάζει μια πολύ σχετική αντίθεση με τη λατρεία. Ζωή με ευλογίες ή θάνατος

με κατάρες. Με άλλα λόγια, η λατρεία απεικονιζόταν ως συνεχής και εστιασμένη σε έναν τρόπο ζωής.

Άλλα παραδείγματα λατρείας βρίσκονται σε αφθονία στην Παλαιά Διαθήκη. Χρειάζεται μόνο να αναλογιστεί κανείς τα λόγια του Δαβίδ, του Σολομώντα, του Δανιήλ και πολλών άλλων για να δει αυτό το γεγονός. Μόνο μερικές ακόμη γραφές της Παλαιάς Διαθήκης θα παρατεθούν στην προσπάθειά μας να αποκτήσουμε εικόνα για την ιστορία γύρω από τη λατρεία της Παλαιάς Διαθήκης.

Στον Ψαλμό 2, εδάφιο 11, ο Δαβίδ έδωσε εντολή στους ανθρώπους να λατρεύουν με ευλάβεια, να χαίρονται με τρόμο. Σε μια προσευχή που καταγράφεται στον Ψαλμό 86, ο Δαβίδ λέει ότι το να δοξάζεις το όνομα του Θεού σημαίνει λατρεία. Ο Δαβίδ προέτρεψε τον λαό να δοξάζει τον Κύριο στον Ψαλμό 95: «Ελάτε, ας ψάλλουμε από χαρά στον Κύριο· Ας προσέλθουμε μπροστά στην παρουσία Του με ευχαριστία· Ας φωνάξουμε με χαρά σε Αυτόν με ψαλμούς. Ελάτε, ας προσκυνήσουμε και ας προσκυνήσουμε Ας γονατίσουμε μπροστά στον Κύριο τον Δημιουργό μας».

Πολλοί από τους βασιλιάδες του Ισραήλ μετά τον Δαβίδ και τον Σολομώντα δεν έπραξαν σωστά στα μάτια του Κυρίου. Αγνόησαν το βιβλίο του νόμου του Κυρίου που δόθηκε από τον Μωυσή. Υπήρχαν, ωστόσο, δύο βασιλιάδες που προσπάθησαν να αποκαταστήσουν τους δρόμους του Κυρίου. Κατέστρεψαν τα είδωλα που βρίσκονταν στα ψηλά μέρη και δίδαξαν τους ανθρώπους να αφιερώνονται ενώπιον του Κυρίου. Ο Βασιλιάς Εζεκίας και ο Βασιλιάς Ιωσίας ξεχωρίζουν στην αφιέρωσή τους στον Θεό και στην ανανέωση της κατάλληλης λατρείας, ειδικά σε σχέση με τη λατρεία του Πάσχα. Το Δεύτερο Χρονικά 29 περιγράφει τις δραστηριότητες του Βασιλιά Εζεκία σε σχέση με την αποκατάσταση του διατάγματος του Πάσχα. Με την ευκαιρία αυτή, η λατρεία του Πάσχα περιλάμβανε: ολοκαυτώματα, τραγούδια συνοδευόμενα από σάλπιγγες (δηλαδή με τα όργανα του Δαβίδ), τραγούδια χορωδίας ενώ λατρευόταν η σύναξη, επιδείξεις ταπεινοφροσύνης - υποκλίσεως, και τραγούδια επαίνων και χαράς. Οι εμπειρίες του Βασιλιά Ιωσία βρίσκονται στα Δεύτερο Χρονικά 34 και 35. Το εδάφιο 31 του κεφαλαίου 34 καταγράφει τη διαθήκη που έκανε ο Βασιλιάς Ιωσίας με τον Κύριο: «Να τηρεί τις εντολές του και τις μαρτυρίες του και τα διατάγματά του με όλη του την καρδιά και με όλη του την ψυχή. ”

Το Κεφάλαιο 1 της Πρώτης Σαμουήλ περιγράφει μια συγκινητική ιστορία για τη Χάνα. Η μήτρα της είχε κλείσει, και παρακάλεσε τον Κύριο να κοιτάξει τη θλίψη της και να τη θυμηθεί. Η λατρεία της Χάνα περιελάμβανε θυσία, έντονη προσευχή και όρκο. Είπε: «Έχυσα την ψυχή μου στον Κύριο» (Πρώτο Σαμουήλ 1 εδάφιο 15). Η Βίβλος λέει ότι ο Κύριος τη θυμήθηκε και θυμήθηκε τον όρκο της να δώσει τον Σαμουήλ στον Κύριο.

Τώρα σε όλα τα παραπάνω παραδείγματα αποκαλύπτονται ορισμένα χαρακτηριστικά και αποτελούν πλαίσιο λατρείας προς τον Κύριο εντός των ορίων της Παλαιάς Διαθήκης.

Συνοψίζοντας, παρατηρούνται τα ακόλουθα στοιχεία:

- Υπακοή σε συγκεκριμένες αλλά και γενικές εντολές.

- Παρουσίαση προσφορών.
- Ειδικές πράξεις τιμής.
- Επικοινωνία άμεσα και με προσευχή.
- Το συγκεκριμένο τελετουργικό παράδειγμα που αναφέρθηκε ήταν το μνημείο του Πάσχα.
- Δουλειά και αφοσίωση.
- Εισφορές δώρα εργασίας.
- Πνευματική εμπλοκή.
- Ευλάβεια.
- Δόξα του ονόματος του Θεού.
- Τραγούδια συνοδευόμενα από τρομπέτες.
- Τραγούδια χορωδίας, τραγούδια επαίνου και χαράς.
- Ταπεινότητα.
- Όρκους.

Αυτά τα στοιχεία διαμορφώθηκαν τόσο σε τυπικές όσο και σε ανεπίσημες πτυχές και προσδιορίστηκαν ως λατρεία. Οι επίσημες μερίδες βρέθηκαν σε τελετουργικές δραστηριότητες που διέταξε ο Κύριος. όπως η προσφορά ολοκαυτωμάτων στους βωμούς και η τήρηση των κανονισμών που περιβάλλουν την πρώτη διαθήκη. Ο Παύλος σχολιάζει στους Εβραίους 9 εδάφιο 1 σχετικά με τις τυπικότητες της πρώτης διαθήκης: «η πρώτη διαθήκη είχε κανονισμούς θείας λατρείας και το επίγειο αγιαστήριο» και στο εδάφιο 9 «σύμφωνα με τα οποία προσφέρονται και δώρα και θυσίες που δεν μπορούν να κάνουν τον λάτρη τέλειο. συνείδηση." Το άτυπο μέρος αντικατοπτρίστηκε στη συμμετοχή της καρδιάς στη διεξαγωγή μιας ζωής ευάρεστη στον Κύριο μπορείτε να ζήσετε, εσείς και οι απόγονοί σας, αγαπώντας τον Κύριο τον Θεό σας, υπακούοντας στη φωνή Του και κρατώντας σταθερά σ' Αυτόν». Το να λατρεύεις σημαίνει να ζεις. αλλιώς είναι να πεθάνεις.

Η Καρδιά του Ανθρώπου.

Τότε ο Θεός είπε: "Ας φτιάξουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα μας, καθ' ομοίωσή μας, και ας κυριαρχήσουν σε όλη τη γη. Έτσι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του. Τον έπλασε ο Κύριος ο Θεός από το χώμα της γης και εμφύσησε στα ρουθούνια του πνοή ζωής, και ο άνθρωπος έγινε ζωντανό ον με αιώνια ψυχή.

Έτσι, το δημιούργημα του Θεού που ονομάζεται άνθρωπος έγινε ένα ζωντανό ον, ένα δημιούργημα που έχει συναισθήματα, επιθυμίες, συναισθήματα, μυαλό και ψυχή και με ικανότητα να κυβερνά, να κυριαρχεί και να παίρνει αποφάσεις.

Όταν ρωτήθηκαν από τους Φαρισαίους σχετικά με τη μεγαλύτερη εντολή, ο Ιησούς απάντησε: «Αγάπα τον Κύριο τον Θεό σου με όλη σου την καρδιά και με όλη σου την ψυχή, με όλο σου το μυαλό, τη δύναμή σου. Αυτή είναι η πρώτη και μεγαλύτερη εντολή. Και η δεύτερη είναι παρόμοια. : «Αγάπα τον πλησίον σου ως τον εαυτό σου» Όλος ο Νόμος και οι Προφήτες εξαρτώνται από αυτές τις δύο εντολές».

Ο Παύλος όταν αναφερόταν στο κήρυγμα δήλωσε «Αλλά δεν υπάκουσαν όλοι στο ευαγγέλιο. Διότι ο Ησαΐας λέει: «Κύριε, ποιος πίστεψε στην αναφορά μας;» Τότε λοιπόν η πίστη έρχεται

από την ακοή και η ακοή από τον λόγο του Θεού. Αλλά λέω, δεν έχουν ακούσει; Ναι, πράγματι: «Ο ήχος τους έχει φτάσει σε όλη τη γη, και τα λόγια τους στα πέρατα του κόσμου»»

Κατά μία έννοια, η ακρόαση θα μπορούσε να περιλαμβάνει την ανάγνωση, καθώς οι πληροφορίες μεταβιβάζονται από τον συγγραφέα στον αναγνώστη, όπως και αν μιλούσαν. Επομένως, η ακοή περιλαμβάνει τη λήψη πληροφοριών είτε ακουστικά είτε οπτικά. Αλλά η πίστη περιλαμβάνει περισσότερα από την ακρόαση ή την ανάγνωση, όπως φαίνεται παραπάνω. Επομένως, η πίστη στην πίστη και την ακοή απαιτεί περισσότερα από την απόκτηση γνώσης και κατανόησης. Στην πραγματικότητα, για να δημιουργηθεί μια πιστή πίστη πρέπει να συμβεί κάτι στην καρδιά κάποιου (όχι στη φυσική αντλία αίματος) που προκαλεί κάποιο είδος δράσης. «Πράγματι, όταν οι Εθνικοί, που δεν έχουν νόμο, κάνουν από τη φύση τους πράγματα που απαιτεί ο νόμος, ίσως δικαιοσύνη, έλεος, ταπεινοφροσύνη και πίστη, είναι νόμος για τον εαυτό τους, παρόλο που δεν έχουν νόμο, αφού δείχνουν ότι οι απαιτήσεις του νόμου είναι γραμμένες στις καρδιές τους, οι συνειδήσεις τους επίσης μαρτυρούν, και οι σκέψεις τους τώρα κατηγορούν, τώρα και υπερασπίζονται».

Τι είναι λοιπόν η καρδιά του ανθρώπου; Είναι το μυαλό του, η διάνοια, η διαδικασία σκέψης, η έδρα του συναισθήματος, ο εσωτερικός εαυτός, η συνείδηση, η ψυχή, ο ανθρώπινος εγκέφαλος, ο κεντρικός επεξεργαστής του ανθρώπου με τον μεγάλο εσωτερικό του αποθηκευτικό χώρο πιθανόν παρόμοιο με έναν υπολογιστή);

Από το New Bible Dictionary, θα βρείτε την ακόλουθη περιγραφή και ορισμό της «καρδιάς».

ένα.Φυσική ή μεταφορική 29 φορές.

α.Προσωπικότητα, εσωτερική ζωή ή χαρακτήρας γενικά 257 φορές.

ντο.Συναισθηματικές καταστάσεις συνείδησης, 166 φορές, μέθη, χαρά, λύπη, άγχος, θάρρος, φόβος και αγάπη.

ρε.Πνευματικές δραστηριότητες 204 φορές, προσοχή, προβληματισμός, μνήμη, κατανόηση, τεχνική ικανότητα.

μι.Θέληση ή σκοπός 195 φορές, αυτή είναι μια από τις πιο χαρακτηριστικές χρήσεις του όρου. Διασκευή από τον H. Wheeler Robinson.

Στην Καινή Διαθήκη, η καρδιά το κάνε να μην χάσει εντελώς τη φυσική του αναφορά, γιατί είναι φτιαγμένο από «σάρκα», αλλά είναι η έδρα της θέλησης, της νόησης και του αισθήματος. Αυτό σημαίνει ότι η καρδιά έρχεται με τον πλησιέστερο όρο του όρου της Καινής Διαθήκης για να σημαίνει το σύνολο ολόκληρος ο άνθρωπος.

«Οι Εβραίοι σκέφτονταν με όρους υποκειμενικής εμπειρίας και όχι αντικειμενικής, επιστημονικής παρατήρησης, και έτσι απέφυγαν το σύγχρονο λάθος της υπερβολικής τμηματοποίησης. Ήταν ουσιαστικά το ολόκληρος ο άνθρωπος, με όλα τα χαρακτηριστικά του, σωματικά, διανοητικά και ψυχολογικά για τα οποία σκέφτηκε και μίλησε ο Εβραίος, και η καρδιά θεωρήθηκε ως το κυρίαρχο κέντρο για όλα αυτά. Είναι η καρδιά που κάνει έναν άνθρωπο, ή ένα θηρίο, αυτό που είναι και κυβερνά όλες τις πράξεις του. Ο χαρακτήρας, η προσωπικότητα, η θέληση και το μυαλό είναι σύγχρονοι όροι που αντανακλούν όλα κάτι από την έννοια της «καρδιάς» στη βιβλική χρήση της.

«Ο Γιαχβέ γνωρίζει την καρδιά του καθενός και δεν ξεγελιέται από την εξωτερική εμφάνιση, αλλά μια άξια προσευχή είναι, ωστόσο, να ερευνησει και να γνωρίσει την καρδιά και να την καθαρίσει. Μια «νέα καρδιά» πρέπει να είναι ο στόχος των πονηρών, και αυτό θα σημαίνει ότι ο νόμος του Θεού δεν πρέπει πλέον να γίνεται απλώς εξωτερικός, αλλά «γραμμένος στην καρδιά» και να την κάνει καθαρή.

«Έτσι, είναι ότι η καρδιά, η πηγή όλων των επιθυμιών, πρέπει να φυλάσσεται, και ο δάσκαλος στοχεύει να κερδίσει την καρδιά του μαθητή του με τον σωστό τρόπο.

«Είναι οι καθαροί στην καρδιά που θα δουν τον Θεό και είναι μέσω της κατοικίας του Χριστού στην καρδιά με πίστη που οι άγιοι μπορούν να κατανοήσουν το αγάπη του Θεού.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι το κέντρο ελέγχου για κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Όλες οι λειτουργίες του όταν συνδυάζονται συνθέτουν ολόκληρο τον άνθρωπο, το άτομο,

- a. Το φυσικό τμήμα που επεξεργάζεται όλα τα δεδομένα και τις πληροφορίες που σχετίζονται με τη ζωτική σωματική λειτουργία.
- b. Το νοητικό μέρος φαίνεται να είναι εκείνο το τμήμα του εγκεφάλου που λαμβάνει γεγονότα και άλλες εξωτερικές πληροφορίες για επεξεργασία, ανάλυση, ταξινόμηση, σύγκριση, αποθήκευση και ανάκτηση που απαιτούνται για τη λήψη αποφάσεων και θα μπορούσε να αναφέρεται ως πνευματικό τμήμα.
- c. Το συναισθηματικό και πνευματικό τμήμα αναφέρεται συχνά ως η καρδιά, ο εσωτερικός άνθρωπος ή η έδρα του συναισθήματος. Εδώ βρίσκει κανείς αγάπη, μίσος, φόβο, θάρρος, εμπιστοσύνη, ακεραιότητα, συνείδηση, χαρακτήρα και συναισθήματα. Πρέπει να σημειωθεί ότι η συνείδησή του μπορεί να εκπαιδευτεί ώστε να αποδέχεται διάφορα ηθικά πρότυπα, ο χαρακτήρας του μπορεί να γίνει καλός ή κακός και τα συναισθήματά του μπορούν να βασίζονται σε γνώμη ή πεποίθηση και όχι σε γνώσεις και γεγονότα.

Συμπέρασμα.

Η καρδιά είναι εκείνο το μέρος του ανθρώπου που δημιουργήθηκε καθ' ομοίωσιν του Θεού και μπορεί να μην είναι απαραίτητως φυσικό. Ο άνθρωπος μπορεί να εκπαιδεύσει την καρδιά του για καλό ή για κακό. Είναι στην καρδιά κάποιου ότι ο άνθρωπος πρέπει να λατρεύει.

Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με την προσεκτική σας παρατήρηση, ούτε οι άνθρωποι θα πουν: «Εδώ είναι» ή «Εκεί είναι», επειδή η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας».

Η λατρεία του ανθρώπου πρέπει να είναι γνήσια και αληθινή. στο πνεύμα και στην αλήθεια και με συναισθήματα και συγκίνηση. Οποιαδήποτε δραστηριότητα που γίνεται απλώς «για να υπακούσει» σε μια εντολή ή για να «εκπληρώσει» κάποια αντιληπτή απαίτηση ή από αίσθηση καθήκοντος φαίνεται να είναι μια τελετουργική πρακτική σε μια προσπάθεια να κερδίσει κανείς τη σωτηρία του.

Αναθεώρηση Καινής Διαθήκης.

Υπάρχουν πολλά εδάφια της Καινής Διαθήκης που αναφέρονται άμεσα σε κάποια πτυχή της λατρείας. Αυτά θα εξεταστούν αρχικά για τον προσδιορισμό στοιχείων ή χαρακτηριστικών που

καθορίζουν αναγκαστικά τη λατρεία. Τα περισσότερα από αυτά τα χαρακτηριστικά θα έχουν θετικό χαρακτήρα, αλλά μερικά θα προέρχονται από αρνητική κριτική σε διάφορα σενάρια.

Στοιχεία Λατρείας της Καινής Διαθήκης.

Ως παράδειγμα, διαπιστώσαμε ότι η υπηρεσία σε κάτι ή σε μια προσωπικότητα αποτελούσε λατρεία από την άποψη της Παλαιάς Διαθήκης, είτε προς είδωλα είτε προς τον Κύριο. Αυτό το χαρακτηριστικό μεταφέρεται επίσης στις διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης. Ο Χριστός έδωσε μεγάλη έμφαση στην σωστά κατευθυνόμενη υπηρεσία, όπως στην επίπληξη του Σατανά, ο Χριστός παρέθεσε το Δευτερονόμιο 6 εδάφιο 13 «Θα λατρεύετε τον Κύριο τον Θεό σας και θα τον υπηρετείτε μόνο». Ο Παύλος δηλώνει ότι δεν υστερούν στην επιμέλεια, με ένθερμο πνεύμα, στην υπηρεσία του Κυρίου. Η υπηρεσία συνιστά λατρεία αλλά όχι αποκλειστικά. Επιπλέον, η υπηρεσία μας μπορεί να κατευθύνεται εσφαλμένα και, ως εκ τούτου, να μην είναι ευνοϊκή για τον Κύριο.

Εάν η υπηρεσία πρέπει να κατευθύνεται σωστά, τότε η υπακοή σε συγκεκριμένες και γενικές εντολές πρέπει να είναι πολύ βασική για τη λατρεία. Ο Χριστός βίωσε τα εξής: «Αν και ήταν Υιός, έμαθε την υπακοή από τα όσα υπέφερε». Στο προς Κολοσσαείς 1 εδάφιο 10 ο Παύλος μιλάει για την ανάγκη «να Τον ευχαριστούμε από κάθε άποψη». Επιδεικνυόμενη ταπεινοφροσύνη δείχνει ένας νέος πιστός που έχει καταδικαστεί και που αισθάνεται την ανάγκη για ευλάβεια και δέος.

Ωστόσο, ο Χριστός εισήγαγε μια νέα έμφαση στη λατρεία στον λόγο του στη Σαμαρείτιδα. Αμφισβήτησε την παράδοση δηλώνοντας ότι ούτε το όρος Γεριζίμ που διεκδικούν οι Σαμαρείτες ούτε η Ιερουσαλήμ όπου συγκεντρώθηκαν οι Εβραίοι είναι ο προτιμώμενος τόπος λατρείας. Αντίθετα, η ώρα "τώρα είναι, όταν οι αληθινοί λάτρεις θα λατρεύουν τον Πατέρα εν Πνεύματι και με αλήθεια· για τέτοιους ανθρώπους, ο Πατέρας επιδιώκει να είναι οι λάτρεις Του. Ο Θεός είναι Πνεύμα και όσοι Τον λατρεύουν πρέπει να λατρεύουν εν Πνεύματι και αλήθεια." Πρέπει να καταλάβουμε τι σημαίνει εδώ για να έχουμε αποτελεσματική λατρεία. Χωρίς αμφιβολία, η έμφαση δίνεται στον πνευματικό και όχι στον φυσικό τόπο λατρείας. Η αληθινή λατρεία είναι γνήσια, πιστή, με ειλικρίνεια που ταιριάζει με αυτό που είναι επιθυμητό ή ευχάριστο. Η πνευματική λατρεία περιλαμβάνει την καρδιά και την ψυχή, αυτό το εσωτερικό μέρος του ανθρώπου φτιαγμένο κατ' εικόνα Θεού. Αυτή η έννοια αντιπροσωπεύει μια σημαντική αλλαγή στην πολιτική. Ο Παύλος δίδαξε την Εκκλησία της Κολοσσίας ότι ο Χριστός κάρφωσε τον Παλαιό Νόμο στον Σταυρό εκπληρώνοντάς τον έτσι.

Μια άλλη αναφορά σε αυτή τη γραμμή είναι το προς Φιλιππησίους 3 εδάφιο 3. Ο Παύλος λέει ότι οι Χριστιανοί λατρεύουν με το Πνεύμα του Θεού και δοξάζονται στον Χριστό Ιησού χωρίς να έχουν εμπιστοσύνη στις ανθρώπινες παραδόσεις.

Τώρα οι Χριστιανοί είναι σε θέση να μετρήσουν εάν οδηγούνται από το Πνεύμα του Κυρίου συγκρίνοντας τη συμπεριφορά τους με επιθυμητά χαρακτηριστικά που προσδιορίζονται από τη Γραφή. Ο Παύλος απαριθμεί μια ολόκληρη σειρά από πνευματικές ιδιότητες στις επιστολές του προς τις εκκλησίες της Ρώμης, της Γαλατίας, της Εφέσου και των Κολοσσών. Αυτά τα

αποσπάσματα προχωρούν περισσότερο στο ότι παρουσιάζουν μια αντίθεση μεταξύ των χαρακτηριστικών της κατώτερης φύσης του ανθρώπου με εκείνα του πνευματικού ανθρώπου. Τα πρώτα προέρχονται από τον πόθο του ανθρώπου. τα τελευταία προέρχονται από την επιθυμία να περπατήσουμε με τον Θεό. Η αλληγορία που εισήγαγε ο Παύλος στη Γαλατική επιστολή απεικονίζει την εσωτερική σύγκρουση μέσα στον άνθρωπο. Ο ίδιος ο Παύλος βίωσε αυτή την εσωτερική σύγκρουση.

Ο χριστιανικός χαρακτήρας περιγράφεται από αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, σταθερότητα, υπομονή, επιμονή, καλοσύνη, καλοσύνη, πιστότητα, πραότητα και εγκράτεια. Όλα αυτά επιτρέπουν σε κάποιον να λατρεύει στο Πνεύμα γιατί τιμούν τον Κύριό μας. Οι Χριστιανοί πρέπει να μιμούνται τον Θεό, να είναι συγχωρητικοί, τρυφεροί, να μιλούν λόγια οικοδόμησης και να έχουν αυτοπειθαρχία. Το προς Ρωμαίους 12 εδάφιο 1 περιγράφει λεπτομερώς το απόλυτο: «προσφέρετε τα σώματά σας μια ζωντανή και άγια θυσία, αποδεκτή στον Θεό, η οποία είναι η πνευματική υπηρεσία λατρείας σας».

Ο Παύλος μιλούσε για πνευματική συμπεριφορά, το πνεύμα της λατρείας, σε αντίθεση με μια κοσμική συμπεριφορά. Δηλαδή, η πλειοψηφία του λαού παρουσίαζε έναν κανόνα που ήταν δυσμενής στα μάτια του Κυρίου. Οι Χριστιανοί πρέπει να έχουν διαφορετικό κανόνα. Πρέπει να διαχωρίζονται με ένα πνεύμα λατρείας προς τον Κύριο που είναι συνεχές και το οποίο περιλαμβάνει ιδιότητες τιμής, δουλείας, υπακοής, σεβασμού, ευλάβειας, ταπεινοφροσύνης, κ.λπ. ένα ψηλό επίπεδο, που επικοινωνεί «μιλώντας ο ένας στον άλλο με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικά τραγούδια, τραγουδώντας και μελωδώντας στην καρδιά σας στον Κύριο. ευχαριστώντας πάντα για όλα στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στον Θεό, ακόμη και στον Πατέρα. και να υποτάσσετε ο ένας στον άλλο με φόβο Χριστού».

Τα ακόλουθα δύο βασικά αποσπάσματα ενισχύουν αυτό το θέμα.

ένα. «Για να περπατάτε με τρόπο άξιο του Κυρίου, να Τον ευχαριστείτε από κάθε άποψη, καρποφορώντας σε κάθε καλό έργο και αυξάνοντας στη γνώση του Θεού».

σι. «Ας κατοικεί μέσα σας πλούσιος ο λόγος του Χριστού, με όλη τη σοφία διδάσκοντας και νουθετεί ο ένας τον άλλον με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικά τραγούδια, τραγουδώντας με ευγνωμοσύνη στις καρδιές σας προς τον Θεό. τον Κύριο Ιησού, ευχαριστώντας δι' Αυτόν τον Θεό Πατέρα».

Το κύριο σημείο εδώ είναι ότι πρέπει να έχουμε τον Θεό ενθρονισμένο στις καρδιές μας. πρέπει να καλλιεργήσουμε επιθυμητά χαρακτηριστικά προσωπικότητας όπως φαίνεται από τη Γραφή. Υπό αυτές τις συνθήκες, υπάρχει ένα περιβάλλον λατρείας. Η τιμή, η ευλάβεια, η υπακοή και η αγάπη θα αναγνωριστούν τόσο σιωπηρά όσο και ρητά.

Άλλη Λατρεία.

Έγινε προσπάθεια να εντοπιστούν σωστά οι πτυχές της λατρείας που εστιάζουν την προσοχή στον Κύριό μας. Αυτή η λατρεία έχει αναφερθεί ως αληθινή και γνήσια, περιλαμβάνοντας τα επιθυμητά στοιχεία που περιλαμβάνονται στην ιερή γραφή. Ωστόσο, η γραφή μιλάει για μάταιη, αδαή, προσανατολισμένη στον διάβολο και τα είδωλα, προσανατολισμένη στους ανθρώπους,

στον άγγελο και στην αισθητική, ή στη φύση, λατρεία. Οι μορφές τους θεωρούνται από τη γραφή ότι έχουν χαρακτηριστικά λατρείας. Αυτά τα γεγονότα λατρείας μιλούνται γενικά με αρνητικούς όρους και έρχονται σε αντίθεση με την αληθινή λατρεία. Τα ακόλουθα παραδείγματα δίνονται προς εξέταση.

Ανίδειη λατρεία.

Η ομιλία του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα δεν καθόρισε μόνο την πνευματική πλευρά της αληθινής λατρείας αλλά και το ζήτημα της λατρείας από άγνοια. Στον Ιωάννη 4, εδάφιο 27, ο Ιησούς δήλωσε στη γυναίκα ότι το έθνος της Σαμαρείτιδας λάτρευε από άγνοια. Η σωτηρία προήλθε από τους Εβραίους, ωστόσο τα δύο έθνη απέφυγαν τις εθνικές συναναστροφές εν μέρει λόγω εθνοτικών προεκτάσεων.

Η κενή λατρεία των Σαμαρειτών όπως προσδιορίζεται από το «Έτσι, ενώ αυτοί οι Σαμαρείτες φοβούνταν τον Κύριο, υπηρέτησαν επίσης τα είδωλά τους (τοποθετημένα στα σπίτια των βουνών), τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους, όπως έκαναν οι πατέρες τους [παράδοση]. αυτή τη μέρα." Παραδόξως, φοβούνταν τον Κύριο, ωστόσο λάτρευαν τα είδωλά τους. Εδώ περιλαμβάνονται τουλάχιστον δύο μαθήματα. Πρώτον, θα πρέπει να εξετάσουμε για την αλήθεια τις παραδόσεις που παραδίδονται από κάθε γενιά. Στην παραπάνω περίπτωση καλλιεργήθηκε η αδαή και ψεύτικη λατρεία για γενιές και γενιές. Δεύτερον, οι Σαμαρείτες, ως εθνική ομάδα ανθρώπων, ήταν απαράδεκτοι για τους Εβραίους. Αυτό το περιβάλλον φυλετικής έντασης και φραγμών ίσως εμπόδιζε τους Σαμαρείτες να έχουν αποδεκτή λατρεία. Πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή από την υπερηφάνεια της φυλής, της κληρονομιάς, της κοινωνικής θέσης και της παράδοσης.

Μιλώντας στους άνδρες της Αθήνας ο Παύλος αναγνώρισε τη θρησκευτική τους κουλτούρα. Αλλά αναγνώρισε επίσης την άγνοια λατρεία τους σε έναν άγνωστο Θεό». Ο Παύλος κάνει διάκριση μεταξύ της μορφής λατρείας τους που είναι η ενσωμάτωση ειδώλων, ναών, εικόνων, τέχνης, ασημιού, πέτρας, κ.λπ., και της αληθινής λατρείας. Υποστηρίζει τα λόγια του Μωυσή, του Δαβίδ, του Σολομώντα και άλλων «ότι πρέπει να αναζητήσουν τον Θεό, αν ίσως τον ψαχουλέψουν και τον βρουν, αν και δεν είναι μακριά από τον καθένα μας. γιατί μέσα σε Αυτόν ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε." Η λατρεία τους ήταν άγνοια λόγω του τρόπου με τον οποίο προσπαθούσαν να επικοινωνήσουν και να φτάσουν στον Κύριο. Ωστόσο, είχαν μια μορφή λατρείας επειδή οι ενέργειές τους περιελάμβαναν υπηρεσία, δώρα και αναδιοργάνωση. Η λατρεία θα μπορούσε να είναι μια συνεχής σχέση με τον Θεό.

Η λατρεία ήταν πολύ πιθανό να υπήρχε στην Εκκλησία της Κορίνθου. Στην Α' Κορινθίους 1 εδάφιο 12 ο Παύλος συζητά τις διαιρέσεις της εκκλησίας σύμφωνα με τις γραμμές προσωπικοτήτων. "Ο καθένας σας λέει: "Είμαι του Παύλου" και "Εγώ του Απόλλωνα" και "Εγώ του Κηφά" και "Εγώ του Χριστού". Αυτές οι διαιρέσεις μπορεί να ήταν αποτέλεσμα μιας εκκλησίας που αποτελείται από εθνικές ομάδες. Η διακονία ήταν κυρίως στους Εθνικούς, ο Απόλλωνας στους Έλληνες και ο Πέτρος στους Εβραίους στην αληθινή λατρεία Το μάθημα για εμάς είναι απλώς το εξής: η πίστη μας πρέπει να βασίζεται στον Χριστό και όχι σε μια κυρίαρχη χριστιανική προσωπικότητα.

Αγγελολατρεία

Ο Παύλος αναφέρει τη λατρεία αγγέλων στους Κολοσσαείς 2 Το εδάφιο 8 προτείνει επίσης συνθήκες λατρείας που διέπονται από τη φύση, τις παραδόσεις, τις φιλοσοφίες των ανθρώπων κ.λπ. Να θυμάστε ότι οι Κολοσσές εκτέθηκαν στην επιρροή των Εβραίων, των Ελλήνων και άλλων διανοήσεων.

Μάταιη Λατρεία.

Ο Χριστός επέπληξε τους Φαρισαίους και τους Γραμματείς που ακύρωσαν τον λόγο του Θεού για χάρη της παράδοσης. Η απάντησή του ήταν: «Αυτός ο λαός με τιμά με τα χείλη του, αλλά η καρδιά του είναι μακριά από εμένα. Μάταια όμως με λατρεύουν, διδάσκοντας ως δόγματά τους τις εντολές των ανθρώπων». Ο Χριστός κατέταξε αυτούς τους ανθρώπους στους υποκριτές. Η μάταιη λατρεία μπορεί να συμβεί με την ενασχόληση με παραδοσιακές τελετουργίες χωρίς να γνωρίζει κανείς το κίνητρό του. μπορεί να προκύψει υπό τις περιστάσεις της διεξαγωγής συγκεκριμένων κινήσεων χωρίς τη συμμετοχή μιας δίκαιης καρδιάς.

Η μάταιη λατρεία είναι επίσης εμφανής στην επιστολή του Παύλου προς τη Γαλατική εκκλησία (κεφάλαιο 3). Αυτοί οι Χριστιανοί έλαβαν το πνεύμα ακούγοντας με πίστη, ωστόσο επέστρεψαν στο Νόμο και προσπάθησαν να δικαιωθούν με τα έργα του Νόμου. Αυτή η μάταιη λατρεία ήταν αποτέλεσμα ανεπαρκούς πίστης. δεν κατάφεραν να συνεχίσουν να μεγαλώνουν εν Χριστώ.

Λατρεία διαβόλου και ειδώλων αναφέρεται από τον Ιωάννη στην Αποκάλυψη 9 εδάφιο 20. «Αλλά η υπόλοιπη ανθρωπότητα, που δεν σκοτώθηκε από αυτές τις πληγές, δεν μετανόησε για τα έργα των χεριών τους, για να μη λατρεύουν δαίμονες και είδωλα από χρυσό, ασήμι, ορείχαλκο , πέτρα και ξύλο, που δεν μπορούν ούτε να δουν ούτε να ακούσουν ούτε να περπατήσουν.